

Сафет Бурина

АКО ДОВЕМ

Ако дођем,
понећу собом груду дјетињства
с вијенцима година одлуталих крадом
за двије груде младости твоје
и дах нове свезине.

Ако дођем биће то о поноћи,
кад паук неба с два рога донесе узбуђења,
кад мирис трава покошених буде окружио наш град.
Доћи ћу без фењера кроз невид
до свјетлости зрења.

Осјећам:

ако будем дошао, цамолићу те да опет запјеваш
што си је пјевала некад
уз чашу љубавног напитка
на часу миловања
и зебње скривена развитка.

Мислим и кажем:

ако ти опет дођем, доћи ћу о поноћи
још једном да осјетимо пламен радосних снова —
ја ћу ти доћи
испод скривених облака утишаних вјетрова.

САТ БЕЗ КАЗАЉКИ

У срцу бије снажно. куца жив сат —
срнче чистог ока,
и смеје се, пјева најдражи сват
о шуму свјетлосног потока.

Корачају чемпреси и врбе с ријека
с таласом стопљени у ноћ скитања.
У мени цвета ко пролећна јека
удар немирног сата с јарбола свитања.

По
ве
ља

Струје валови неугашених осмјеха часова,
у ткањима пјесме топола,
а шуме шумовите шикаре немирних снова
без туге, без људског бола.

У грудима ми куца, свира наш гајдаш-сват
и одзвања дугом стида,
а брига уставља за тренутак мој сат
без казаљки времена, без утопљених простора вида.